hid ni raske wandumisse sanna ommast suust wäljalasta? Se kiwwi, mis sa olled tahtnud teise peäle wissata, kukkub wiimselt so omma pähhä, ja löök so pealuu katki, kui sa mitte sedda rasket süüd andeks ei pallu!"

Naene jäi mötlema.

Tee peäl mötlesin: Kui immelik on se assi, et ühhest suust tulleb met ja sappi wälja. Kui monni kirrikolinne altari ees pihtil, siis on temmal ni wagga näggo, kui tuikessel, mis taewast mahhatulnud; ja kui sesamma innimenne koddomail wihhastab, siis on temmal jälle loukoera näggo, mis saki moirab, et mets köllab.

Pärrast sain kuulda, et öhto perrenaene keetnud paia täie kartowlid, woid jures, winud saunanaesele ja temma

lastele süa. Waene leik tännanud, lapsed annud ta käele suud, öelnud: „Ei meie ilmaski ennam wärrawat lahti ei jätta."

Perrenaene ei olle ennam ial wandunud keige omma elloaia.

Salmikenne: „Ärge laske päwa loja minna omma wihhastamisse ülle, ja ärge andke maad kurradile." (Ew. 4, 27.)

„Anna andeks meile meie wöllad, kui ka meie andeks anname omma wölglastele." (Matt. 6, 12.)

Löppetusse sanna.

Hädda selle maiale, kus keik maiarahwas uskmatta! Uskmatta südda panneb raudriwi taewausse ette, kustutab päikesse illo, ku walgusse ja tähtede paistmisse ärra, ja mattab keik ellohallika soned kinni!

Eesti-ma rahwa Kalender 1856, lk. 32